

BINEVESTITORUL

Anul XI—1934.

No.No. 11 - 12

Chişinău.

„Ce frumoase sînt pe munţi picioarele celui ce aduce VEŞTI BUNE, care vesteşte pacea, picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte mîntuirea“.
(*Isaia 52,7*).

„Duceţi- vă în toată lumea şi propovăduiţi VESTEA BUNĂ (Evanghelia) la orice făptură“.
(*Mar. 16,15*).

„Voi cari aduceţi aminte despre Domnul, nu vă odihniţi de loc“!

(*Isaia 62,6*).

„Căci mie nu mi-e ruşine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului“.
(*Rom. 1,16*).

SUMARUL:

1. „Pace pe pămînt“.
2. Cîteva proorocii despre Mesia —Hristos.
3. „Cerul, nu civilizaţia“ de prof. F. Bettex.
4. Din „Solniţele“ lui Spurgeon.
5. Semnele după cari se cunosc credincioşii adevăraţi.
6. Oglinda cuvîntului lui Dumnezeu.
7. Viaţa în sala „Bethel“ din Chişinău.
8. Mîna lui Dumnezeu.
9. Despre datorii de C. Spurgeon.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

„Pace pe pămînt“.

„Slavă lui Dumnezeu în cerurile prea înalte, şi pace pe pămînt între oameni plăcuţi Lui“ (Luca 2).

Dumnezeu e „încet la mînie“.

Cînd mila lui Dumnezeu se coboară în lume, ea vine cu caii cu aripi; roţile trăsorei strălucesc de iuţeală. Însă, cînd vine mânia lui Dumnezeu, ea păşeşte încet, nu se grăbeşte să lovească, să judece. Toiagul milei totdeauna stă întins în mîna lui Dumnezeu. Iar sabia judecăţii stă în teacă. Ea nu rugineşte şi uşor se scoate, dar Acela, care a pus-o în teacă, o ţine, oprind-o mereu, zicînd: „Întoarce-te în teacă, opreşte-te, şi fii liniştită!“.

Dumnezeu are în cer mulţi vestitori; cuvintele unora sunt ca fulgerul. Cînd arhanghelul Gavril a venit pe pămînt,

el nu zăbovea a vesti naşterea lui Isus. Şi mulţimea de îngeri, care s'a coborât din slava cerească pe aripile fulgerului, a strigat: „**Slavă lui Dumnezeu în înălţimi şi pe pămînt pace, între oameni bună 'nvoire!**“.

Să nu uităm că facerea lumii era însoţită de cântări de bucurie şi strigăte de veselie ai îngerilor. Aliluia! răsuna în tot universul. Însă un alt „Aliluia“ era şi mai solemn, mai frumos şi mai dulce, cînd îngerii au văzut pe Mesia-Mîntuitorul, născut în iesle. „**Slavă lui Dumnezeu în ceruri, pace pe pămînt!**“.

Câteva proorocii despre Mesia-Hristos.

Profețiile lui Isaia despre Mesia-Hristos (9:6—7). „Căci un copil ni s'a născut, un Fiu ni s'a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veciniciilor, Domn al păcii. El va face ca domnia Lui să crească, și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și'n veci de veci: iată ce va face rîvna Domnului oștirilor“.

Proorociile lui Mica despre locul nașterii lui Mesia-Hristos (5,2). „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de competenție ale lui Iuda, totuș din tine Imi va ieși Cel ce va stăpîni peste Israel, și a cărui obîrșie se sule pînă în vremuri străvechi, pînă în zilele vecinicieii“.

Profetul Maleahi i-L numește pe Mesia-Hristos „Soarele neprihănirii“ (4,2). „Dar pentru voi, cari vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, și tîmăduirea va fi supt aripile Lui“.

Simeon cel neprihănit a prezis scopul venirii lui Mesia—Hristos (Luca 2:28—32). „Simeon L-a luat în brațe, a binecuvîntat pe Dumnezeu, și a zis: „Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvîntul Tău. Căci au văzut ochii mei mîntuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, LUMINA CARE SĂ LUMINEZE NEAMURILE, ȘI SLAVA POPORULUI TĂU ISRAEL“.

Cerul, nu civilizația! *)

La întrebarea dacă omenirea a progresat sau nu, unii datează progresul dela apariția creștinismului și atribuie acestuia o însemnată misiune civilizatoare. Noi împărtășim această opinie cu mare rezervă. Dacă Hristos ar fi voit să civilizeze lumea, cât de ușor i-ar fi fost să apară în lume ca fiul unui împărat roman, (căci și așa ar fi putut să moară pe cruce) pentru ca în situația sa de stăpînit al lumii să introducă o nouă eră a civilizației creștine și a progresului spiritului, prin principii excelente, de guvernămînt, prin legi cu adevărat umane și prin imediata desființare a sclaviei rușinoase, prin protejarea înțeleaptă a artelor și științii sau prin încurajarea industriei și a comerțului!

Cum ar mai fi putut el să ne inițieze, numai în puține cuvinte, asupra întrebunțării forței aburilor, a electricității și a altor forțe naturale, pe care încă nu le cunoaștem și asupra marilor foloase ce decurg din ele! Ar mai fi putut apoi să deslege toate problemele sociale și chiar să pună capăt mizeriei trupești printr'o metodă de vindecare rațională, sprijinită de minunatele puteri ale naturii sau prin sporirea minunată și regulată a mijloacelor de trai... etc. Și aceasta-i era cu totul în voe, pentru că el, ca Dumnezeu, dirijează istoria lumii și nu este „un produs“ al acesteia, după cum au afirmat unele capete înțelepte. Dar nimic din acestea n'au avut loc. Hristos ignorează, mai că am fi zis că disprețuește, artele și știința, politica și legislația și respinge oricî amestec,

*) Extragere din „Creștinismul și studiul naturii“ de prof. F. Bettex.

chiar în chestiuni de drept foarte simple, când rostește cu asprime: „Omule, cine m'a pus pe mine judecător între voi?“. Iar când sta în fața domnului lumii aceștia, în loc de a-i înfățișa avantajele enorme ale creștinismului civilizator, îl respingă, cu vorbele: „Impărăția mea nu este din lumea aceasta“.

„Ce ar folosi omului de ar dobândi lumea întreagă și și-ar primejdui sufletul său?“. Dacă omul se convertește la creștinism, atunci el este și destul de civilizator; dacă nu se convertește, atunci nici civilizația, nici cultura nu-i folosesc nimic. Acesta este punctul de vedere a lui Hristos. El voia să aducă lumii **cerul, nu civilizația**; dar lumea n'a primit acest dar. Ceva mai mult, dacă te gândești

bine, găsești că, într'o omenire dezvoltată creștină, artele, industria, comerțul și schimbul internațional nici n'ar fi ajuns la dezvoltarea la cari sunt astăzi. Mulțumindu-se cu un trai modest, și socotind ca un lucru principal cele ce sunt eterne, iar cele pământești ca ceva foarte secundar, această omenire n'ar fi pus așa mare preț pe lumina electrică, telegraf, telefon, căi ferate etc. cum se și observă lucrul la Herrnhuteri și alte comunități creștine. Creștinismul îngăduie creștinului să se ocupe cu industria sau comerțul, cu artele sau știința, dar îi interzice de a se deda numai artei sale sau numai ocupației lui pământești. Și creștinul zice: **impărăția mea nu este din lumea aceasta**.

Din „SOLNIȚELE“ lui Spurgeon.

Cine nu găsește nimic de făcut, n'are niciodată timp. Dacă ai nevoie de un ajutor, du-te la omul care are multă treabă. Ce folosește să cer ajutorul unuia care nu găsește nimic de făcut? El va continua să nu facă nimic.

A da o pomană leneșului, înseamnă a-i semna un certificat de lenevie. Dăruiește cu înțelepciune și prudență, altfel faci cu darul tău mai mult rău decât bine. Unii dau numai din bunătate, lipsiți de judecată, ca acel scoțian, care a ținut umbrela deschisă peste o rață, când a venit o ploaie torențială.

A nu face nimic este o afacerea grea. Nici o oboseală nu este atât de apăsătoare ca aceea, care provine din lipsă de activitate.

Înainte de a numi prieten pe un om, mănâncă cu el o baniță de sare. Învață a-l cunoaște. Încearcă-l. Nu te încrede prea repede. A mânca cu un om este o probă bună, a locui

împreună cu el este una și mai bună, a călători cu el este cea mai bună.

Poruncește ce trebuie să fie făcut, și apoi fă singur. Numai așa vei știi că este făcut într'adevăr. O zicătoare bătrânească spune: „Dacă trimiteți pe servitor, servitorul trimete câinele și câinele își trimete coada, iar coada se 'nvârtește pe loc și treaba nu se face.“

Păzește-te de rătăcirea care este acoperită cu dulceața adevărului. Nimic nu ne poate înșela mai mult, ca învățătura falsă, amestecată cu ceva adevăr.

Mulțumește lui Dumnezeu.

Un credincios dela țară a luat parte la masa comună cu niște persoane din societatea „cultă“. Fiindcă din fragedă lui copilărie obișnuia să se roage înainte și după masă, el și aci s'a rugat înainte de masă. Unul din musafiri a observat aceasta și a spus în batjocură: „În casa d-tale toți se roagă?“ „Nu, nu toți“, răspunse țărânul, „eu am acasă o pereche de vaci și un porc, cari nu se roagă, când le dau de mâncare“.

*) Extras din cartea „În slujba lui Dumnezeu“ de J. Stanesky. Această carte interesantă se poate comanda dela autor: J. Stanesky, Siliștra.

Semnele, după cari se cunosc credincioșii adevărați:

1. Scârbă de tot ce este nedrept și necurat.
2. Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu.
3. Răvnă pentru a pune în lucru toate darurile lui Dumnezeu.
4. Păstrarea mântuirii cu frică și cutremur.
5. Abnegația și lepădarea de toate lucrurile lumești.
6. Viața sfințită și deplină încredere în Isus Hristos.
7. Iubirea de frați.
8. Iubirea de pace.
9. Luptă în numele lui Hristos.

Un semn al credinței.

Un indian, care a primit pe Hristos, călătorea în tren cu mai mulți concețâteni-indieni. Cu mare greutate el a scăpat de păgânism. A fost exclus din castă, a fost silit să părăsească casa părintească, rudeniile și chiar numele său propriu. Dar în schimb, el a câștigat pe Hristos. De mai mulți ani a lucrat printre păgâni, ca un „foc mistuitor“, ducând și răspândind vestea Evangheliei. În vagon era înconjurat de bramini. Ei îl muștrau și-l blamau pentru trădarea credinței strămoșești, și pentru că urmează învățătura popoarelor mizerabile, dezonorând prin aceasta poporul său. Cinci ceasuri, cât a durat călătoria, ei și-au bătut joc de el. Creștinul-indian nu răspundea nimic la toate învinuirile nedrepte. Atunci un bramin l-a întrebat: „Știi, dece noi te-am insultat? Lemnul sandalului se cunoaște după ce se freacă bine cu o piatră, și dacă are miros, înseamnă că este sandal, iar dacă n'are miros, atunci este un lemn simplu. Acuma, te rugăm să ne spui despre Dumnezeu, Care ți-a dat atâta răbdare“.

Cei mai frumoși ochi.

Un grup de băieți discutau despre cei mai frumoși ochi. Unul susținea că ochi cenușii sunt cei mai frumoși. Altul iubea mai mult ochi albaștri; al treilea se hotărâse pentru ochi negri. La sfârșit se scoală cel mai mic dintre ei și zise: „Eu nu știu de ce culoare sunt ochii mamei mele, dar ei sunt cei mai frumoși“. „Dece?“ întrebă ceilalți. — „Ochii mamei mele sunt plini de dragoste!“

Oglinda cuvântului lui Dumnezeu.

„Călătorind prin Japonia, am văzut printre templele și geamiile numeroase, un templu care mi-a făcut o impresie mișcătoare. Lăuntrul acestui templu spațios era gol; nu se vedea nici altar, nici chipuri, nici statui. Numai pe un perete atârna o oglindă. Ceice intrau, se proșterneau cu rugăciuni înaintea oglindei și apoi repede se ascundeau în locurile întunecoase ai templului. „Ce înseamnă această?“ am întrebat eu. „Această este ochiul lui Dumnezeu, semnul prezenței Lui“, mi-a răspuns cineva.

Noi știm că cuvântul lui Dumnezeu este ca o oglindă. Universul, care ne înconjoară, este ca un templu grandios în care nu se vede nici un chip al lui Dumnezeu, nimic, ceiace ar putea să ne arate înfățișarea Lui. Noi nu putem vedea pe Dumnezeu, nici nu-l putea vedea pe Dumnezeu, în însă în universul infinit există un loc, unde stă atârnată o „oglină“. Privindu-ne în ea, noi simțim prezența lui Dumnezeu și ne vedem pe noi înșine, cum suntem și cum trebuie să fim.

Toate aceste ne descoperă cuvântul lui Dumnezeu în Isus Hristos.

Trad. M. T.

Viața în sala „Bethel“ din Chișinău.

După serbarea Evanghelică lucrul Domnului a luat proporții de dezvoltare în toate ramurile.

Fr. L. I. Averbuch a aranjat adunări speciale pentru necredincioși, dezvoltând următoarele teme: „Biblia și viața actuală“ și „Dumnezeirea lui Isus Hristos“. Mulți vizitatori noi au ascultat cu atențiune cuvântul lui Dumnezeu.

Fr. Averbuch a combătut energic părerile pseudo-învățaților, cari susțin că oamenii învățați nu pot crede în Biblie și în minuni. Intre altele, au fost citate părerile învățaților credincioși, renumiți prin operele lor în domeniul științei, cum sunt:

Renumitul astronom *Galilei* care spune: „Sfânta Scriptura în nici un caz nu poate minți sau greși. Învățăturile ei sunt absolut adevărate și inviolabile“. Cunoscutul chimic *Boil* zice: „Toate cărțile omenești, chiar cele mai bune, în comparație cu Biblia, sunt numai ca niște planete, a căror strălucire și lumină este o reflecție a luminei solare“. Intemeietorul paleontologiei *Quvié* scrie: „Moise ne-a lăsat o cosmogonie, care în chip minunat, din zi în zi, se confirmă de știință“. Renumitul învățat în științele naturale, *Faraday*, zice: „Precum lacrimile izvorăsc din inimă și se îndreaptă către inimă, tot așa și Biblia a ieșit din gura lui Dumnezeu—și cine e dela Dumnezeu, acela ascultă glasul Lui“.

Înainte și după aceste adunări fr. Averbuch a rugat pe credincioși să stăruiască în rugăciuni atât pentru el, cât și pentru vizitatori. Domnul a ascultat rugăciunile copiilor Săi. A fost așa de clar explicat inspirațiunea Divină a Bibliei și Dumnezeirea lui Isus Hristos, că în convorbirile după adunări, necredincioșii nu mai aveau nimic de contrazis, neputând rezista împotriva adevărului.

La aceste adunări a luat parte corul comunității Unite a Evreilor-Creștini-Evangheliști, și corul copiilor școalei de Duminică au executat cântări de laudă lui Dumnezeu.

Dumnezeu să binecuvinteze sămânța Divină care a căzut și pe inimele vizitatorilor culți, ca să aducă multă roadă spre slava numelui Său.

Mâna lui Dumnezeu.

Ernst Shekton, cunoscutul explorator al polului sud, după ce a suferit mare frig, lipsuri și de multe ori pericol de moarte pentru succesul științei, s'a înapoiat în Anglia viu și sănătos. Într'o seară a ieșit într'o stradă londoneză, învăluită de ceață, a răcit și peste trei zile a murit.

Capitanul din armata Canadei, **Gottfrei Gaidäl**, de două ori a străbătut pădurile Africei, a omorât 25 lei și de mai multe ori a scăpat de moarte. Întorcându-se acasă viu și sănătos, a vizitat pe fratele său în Montreal. Un mic cățeluș al fratelui său l-a mușcat de picior și peste câteva ceasuri minunatul vânător de lei a murit în chinuri groaznice, fiindcă cățelușul a fost turbat.

Aviatorul englez, locotenentul **Henrich Stamford**, în timpul războiului mondial a doborât 60 de avioane ai inamicului și după toate atacurile s'a întors neatins. După război se distra cu un leagăn de copii. Deodată se rupe funia și locotenentul cade la pământ mort.

Exploratorul englez, **Jurko Vitney**, s'a urcat pe cei mai înalți munți și piscuri ai Caucazului și Himalaiului. De multe ori a scăpat de moarte. Întorcându-se în Anglia, a ținut o conferință cu privire la explorările sale. După terminarea conferinței, renumitul explorator, coborându-se de pe platformă, care avea înălțimea numai 25 cm., se împedica și cade jos. Caderea i-a fost fatală: și-a frânt amândouă picioare și peste câteva zile a murit.

Am putea să aducem încă multe asemenea cazuri. Moartea poate veni pe neașteptate, oricând și oriunde.

Dar ești gata să te prezinți înaintea tronului lui Dumnezeu? Ai primit pe Isus, ca Mântuitor al tău care te poate conduce peste puntea morții?

Despre datorii *).

Când eram copil de școală,—pur-tam șorț și mă duceam la o școală ținută de o femeie,—se întâmpla câteodată să am nevoie de un condeiu de piatră și să n'am bani să-l cumpăr. Mă temeam că o să mă certe acasă pentrucă pierdeam așa de des condeele, căci eram un băiat în adevăr neglijent,—și nu îndrăsneam să cer bani de acasă. Ce era să facă Ion? În sat, era o prăvălioară în care o femeie bătrână vindea nuci, sfârleze, plăcintă și mingi și eu văzusem că această femeie dăduse pe datorie la unii băieți și la unele fete. Ce mi-am zis eu? Crăciunul bate la ușă și o să primesc atunci în dar un ban de zece sau chiar o băncuță. Aș putea deci să iau un condeiu de piatră pe datorie și să-l plătesc la Crăciun. Nu prea mă simțeam bine, totuși mi-am luat inima în dinți și am intrat în prăvălie. Prețul era de o pară și cum nu datorasem nimic până atunci, condeiful îmi fu înmănat de buna bătrână. Și iată-mă dator. Lucrul acesta nu prea îmi venea la socoteală, ba chiar mi s'a părea că am făcut un lucru rău, dar nu-mi trecea prin minte cât de curând o să mă căesc de el. Cum a ajuns această mică afacere a mea la urechile tatălui meu, niciodată n'am aflat; doar vreo păsărică sau alta îi va fi șoptit la ureche și m'a făcut curând să simt că-l supărasem cu asta. Dumnezeu să-l binecuvinteze pentru acest lucru! Tata era un om înțelept și nu-și răsfăța copiii cum fac alții. El nu voia ca copiii lui să se obișnuiască să trăiască din jocuri de bur-să sau din operațiuni financiare, așa cum le numesc șarlatanii cei mari; și numaidecât și cu toată strășnicia, a dat de hac pornirii mele de a face datorii. Și mi-a ținut atunci o cuvântare strașnică asupra facerii de dato-

rii, arătându-mi cât de mult seamănă datoria cu furtul și cum oamenii prin datorii se prăvălesc în pierzare și că un copil care datorează azi un ban, mai târziu poate să datoreze o sută de mii de lei și apoi să ajungă în închisoare, spre rușinea familiei lui. A fost o cuvântare, în adevăr; și acuma, când mă gândesc la ea, parcă-mi vâjăie în urechi. După aceea, ca pe un dezertor care este prins și adus înapoi la cazarmă, așa m'a luat de mână și m'a dus până la prăvălie. Eu, tot lungul drumului, am plâns într'una și-mi era grozav de rușine gândindu-mă că acum toată lumea știa că eu sunt dator. Acolo, după ce mi-a dat alte sfaturi serioase, banul a fost plătit; iar sârmanul datornic liberat *ca pasărea din colivie*. Ce bine mă simțeam acum fără datorii! Ce bucurie în inima mea și cum îmi juram în mine că n'am să mai iau niciodată pe datorie! Era o bună lecție, pe care n'am uitat-o niciodată. Dacă această învățătură ar fi sădită în inima tuturor copiilor încă de pe când sunt mici, ea le-ar fi tot așa de bună ca și un capital mare și i-ar feri de căruțe întregi de neplăceri în viața de mai târziu. Dumnezeu să binecuvânteze pe tatăl meu și să dea neamului nostru astfel de părinți, ca să n'ajungem să ne afundăm în pungășii; căci altfel, cu toate aceste societăți și planuri și cu toți banii lui de hârtie, neamul nostru va ajunge putred ca iasca uscată.

Din ziua aceea, de când datoria mi-a pricinuit atâta neplăcere, am urît datoriile, cât a urît Luther pe papa dela Roma; și nu este de mirare, dacă în privința datoriilor, întrebuițez câteva cuvinte grele. De când mi-am întemeiat o căsnicie, am avut mare grijă să țin departe de casa mea trei lucruri: datoriile, murdăria și pe diavolul; și chiar dacă acesta din urmă

*) Extragere din cartea lui C. Spurgeon „Din cuvintele lui Ion Plugarul“.

s'a furișat câteodată până la ușă sau până sub fereastra mea, pentru că șarpele cel vechiu se strecoară chiar și prin cea mai mică crăpătură, celelalte două cu ajutorul unei soții bune, a muncii aspre, a cinstei și a măturii, nu mi-au călcat pragul. Datoriile sunt ceva atâta de înjositor, că dacă m'aș ști dator cuiva un leu, mai bine mă duc pe jos, pe vreme de iarnă, chilometri întregi, ca să i-l plătesc, decât să mă simt dator. Dacăș fi dator, m'aș simți tot atât de bine ca și cum aș avea boabe de mazăre în gheată și mai bine să am un ariciu în pat decât să-mi atârne peste cap note neplătite la băcan, la brutar și la croitor. Sărăcia este grea, dar datoriile sunt îngrozitoare; să ai în casă o sobă care scoate fum sau o femeie gâlcevitoe, care se zice că sunt cele mai rele în viața unui om, este atât cât a avea datorii. Putem să fim săraci și totuși vrednici de cinste, cum este și Ion Plugarul și soția lui și

cum nădăjduște să fie toată viață; însă omul care are datorii, nu poate să se stimeze pe sine: va ajunge negreșit de vorbă între vecini și această vorbă greu să-i fie spre laudă. Se pare că unor oameni le place să fie datori; din partea mea, m'aș bucura de datorii ca pisica pe un coș unde focul este aprins, ca vulpea fugărită de câini, ca ariciul în furcă sau ca șoarecele în ghiara bufniței. Omul cinstit socotește punga plină cu banii altuia mai rea decât o pungă goală; el nu va putea să sufere. să mănânce brânza altora, să poarte cămășile altora și să umble cu ghetetele altora; nici nu va fi în tihnă câtă vreme soția lui se fălește cu pălăria modistei, sau poartă haina postăvarului. Când cioara s'a împodobit cu penele păunului, repede a fost jumulită de ele; iar cine ia cu împrumut sărăcește negreșit, ajungând în una din cele mai rele săracii, soră cu rușinea.

Săptămâna rugăciunii mondiale.

Dela 6 până la 12 Ianuarie 1935.

DUMINICA 6 IANUARIE: Mulțumiri pentru îndurarea lui Dumnezeu și pentru lucrarea Duhului Sfânt prin Sfânta Scriptură și prin credincioși.

Psal. 103; 107.

LUNI 7 IANUARIE: Umilirea și pocăința înaintea lui Dumnezeu, curățirea și sfințirea Bisericii, ca să avem plinitatea harului lui Hristos.

I Tesal. 5, 18; Psal. 51; Apoc. 3, 14—22.

MARȚI 8 IANUARIE: Despre biserica universală. Despre unirea spirituală a copiilor lui Dumnezeu după cuvântul Lui. Despre îmbunătățirea stării bisericii și pregetirea ei pentru a două venire a Domnului nostru Isus Hristos.

Isaia 26, 1—9; Matei 5, 1—16; I Cor. 3, 6—15.

MIERCURI 9 IANUARIE: Pentru țări și guvernatorii lor. Despre iubirea de toți oamenii.

I Tim. 2, 1—8; I Petru 2, 13—17.

JOI 10 IANUARIE: Despre întoarcerea mahomedanelor și păgânilor la Dumnezeu.

Luca 4, 40—44; Rom. 15, 25—27.

VINERI 11 IANUARIE: Despre familii, școli secundare și superioare și învățători.

1 Regi 3, 5—15; Martei 10, 13—15.

SÂMBĂTĂ 12 IANUARIE: Despre misiunea internă și întoarcerea Evreilor la Hristos.

Luca 10, 26—27; Rom. 11, 13—24.

Creștinii-Evangheliști Evrei și neevrei din Chișinău

felicită călduros pe toți ceice iubesc pe Domnul Isus Hristos, cu sărbătoarea amintirii nașterii lui Hristos și cu Anul Nou. Dorim la toți bogate binecuvântări dela Domnul, ca noi, toți copii lui Dumnezeu, să fim „lumina lumii și sarea pământului“, servind Domnului cu o inimă sinceră în toată curăția și adevăr.

CALENDARUL revistei Baptiste „FARUL CREȘTIN“ — pe anul 1935 — întocmit de Jean Staneschi Costul lei 8 bucata.

Comenzile se trimet: LUCAȘA SEZONOV, București 2, str. Berzeii 29.

RECOMANDĂM:

1) Revistele în limba română:

a) „**Viața și lumina**“ abon. anual 60 lei;

b) „**Creștinul**“ abon. anual 40 lei.

Adresa: G. OPREA TEODORESCU, B-dul Basarab 135, București 2.

2) „**Abecedarul Creștinului**“ (15 lecțiuni)

de J. Fleischer. Costul 10 lei.

Adresa: Predicator C. Adorian, B-dul Basarab 56, București 2.

3) „**Dece nu cred Evreii în Hristos?**“

de L. AVERBUH. Costul 3 lei.

4) Broșură nouă! „**Cine a fost ISUS HRISTOS?**“

de directorul Misiunei „Mildmay“ S. H. WILKINSON. Prețul 3 lei.

Adresa redacției „Binevestitorului“.

DELA REDACȚIE:

Aducem mulțumirile noastre persoanelor cari și-au achitat abonamentul și datoriile pentru cărțile comandate.

Cei-ce nu și-au achitat încă datoriile sunt rugați a se grăbi cu trimiterea lor.

Abonații, cari și-au achitat datoriile și n'au primit revista sau alte cărți comandate, sunt rugați a comunica redacției.

Abonați-vă pe anul

— 1935 —

„BINEVESTITORUL“

In românește 18 lei

In rusește 20 lei

In evreește 14 lei

In străinătate abonamentul anual 0,30 dol.

Adresa: D-lui Marcu Tarlev,

Mildmay Mission, str. Inzova No. 30-b.

Chișinău, Basarabia, România.

Redacț. și Administr.: Mision. Englez. „Mildmay“ L. Averbuch.